

at være parlamentarisk rigtigt at udtale sig paa denne Maade. (Finantsministeren: Paa den Maade sagde jeg det heller ikke.) Ja, den høitagtede Minister er jo altid meget rede til, naar man vil gjengive hans Ord, da at finde, at der er en eller anden Tøddel, et eller andet Komma eller Semikolon, som mangler i vor Gjengivelse af hans Udtalelser; men det forekommer mig i Dørigt, at, naar den høitagtede Minister kan faae Ordet saa ofte, han vil, saa har han mindst Anledning til paa den Maade at afbryde andre Talere. Den høitagtede Minister udtalte, hvad jeg visstelig for mit Bedkommende skal finde rigtigt — og jeg vil i det Hele her holde mig til mig selv personlig —, at man ikke vilde forkaeste de Forslag, der her laa for med Hensyn til Forsvarsvejenet, dersom man havde en fuld, inderlig og afgjort Overbevisning om, at deres Vedtagelse var nødvendig for Landets Forsvar. Deri skal jeg give den ærede Minister fuldstændig Ret for mit Bedkommende, og jeg skal sige, at, dersom jeg havde hos mig selv en bestemt, personlig, inderlig Overbevisning om, at det forlangte Pantserstib kunde reddes Fædrelandet, saa vilde jeg ikke have kunnet forsvare for mig selv at sige Nei dertil; men det er min Mening, at vort Fædreland ingenlunde staaer og falder med et Pantserstib, der bliver særbdigt om en 3—4 Mar. Den samme Betragtning kunde jeg anvende paa andre Forhold. Men jeg vil sige den høitagtede Minister, hvad der mangler. Der er jo ingen, der gjør Krav paa at være fuldt sagtyndig i ethvert Spørgsmaal, der foreligger; det kan intet Menneſte være, og altsaa kan heller ikke nogen Rigsdagsmand være det. Man maa derfor have Veiledning, hvor man tror at savne hos sig selv den fuldstændige Overbevisning om en Sags Rigtighed, og naar vi nu have en Regjering, som vi staa paa en taalelig god Fod med, saa ville vi hos den kunne finde Veiledning, hvor vi selv føle Tvivl. Høve vi derimod et Ministerium, overfor hvilket vi offentlig have erklæret, at vi nære en afgjort og gennemgaaende Mistillid til det, saa kunne vi ikke tro paa, hvad et saadant Ministerium kommer og fortæller os om en eller anden Sag, men vi maa sige derom: Det beror paa de Grundsætninger, som i det Hele lede Ministeriet, men da disse Grundsætninger i det Hele og Væsentlige ere modsatte vore, kunne vi heller ikke i det enkelte Forhold slutte os med Tillid til, hvad vi høre af dette Ministerium, thi det er bygget paa Grundsætninger, som gennemgaaende ere helt andre end dem, som vi holde for at være de rigtige. Altsaa, vi savne den Veiledning og Støtte, som vi skulle have i alle slige Spørgsmaal, hvor vi ikke selv have en fuldstændig afgjort Overbevisning om det Rigtige. Det var dette, som jeg ønskede at sige den høitagtede Finantsminister, at det netop er Sagen med ham og hans Kolleger, at vi ikke hos dem kunne finde

det Hjælpemiddel, vi søge, for at kunne danne os en virkelig afgjort Mening om foreliggende Spørgsmaal, altsaa heller ikke om Forsvars-spørgsmaalene, der for mig ere noget af det Vanskeligste at dømmen om. Den høitagtede Minister kom til at nævne mig i Anledning af en Sag, hvori han mente, at jeg havde indtaget — jeg husker ikke rigtigt Udtrykket, men jeg tror at det var: en særlig Rolle; det tror jeg i alt Fald omtrent var hans Mening. Det var overfor den ærede Ordfører, at Ministeren søgte at gjøre gjældende, at det, som han vilde med Hensyn til Lønningsforhøielse, vistvi fuldt vel fra det Forslag, som Regjeringen havde indbragt. Jeg har hørt sige, at dette Lovforslag og det Ændringsforslag om en Forhøielse for de lavere Lønnede, som nu er vedtaget paa Finantsloven, i det Hele taget ere saa forskellige, — jeg havde nær sagt — som Nat og Dag. Lovforslaget vilde, at de smaa Embedsmænd skulde have Lidet eller slet Intet, medens de store Embedsmænd lige op til Ministrene skulde have det høieste Tillæg. Ikke en Gang de 6,000 Rd. kunde slaa til efter de forhøiede Priser, men der skulde lægges 300 Rd. til dem og til alle Embedsmænd, som tilnærmelsesvis komme dem nær, for at de kunde komme igjennem uden at føle Trykket, medens derimod de smaa Embedsmænd, som have ondt ved at skaffe sig det daglige Brød, skulde have Lidet eller slet Intet. Dette er nu i det Hele taget ganske modsat min Betragtning, og det kunde aldrig falde mig ind at tro, at en Regjering, som veed, hvad den har foreslaaet, og som, efter hvad den høitærede Finantsminister selv har sagt, veed, hvad den vil, paa nogen Maade vilde gaa ind paa en Forandring i Lovforslaget, som vendte Forholdet om og gjorde det til Noget, der var saa aldeles forskjelligt fra Lovforslaget, som det, der her er vedtaget, er fra Regjeringens Lovforslag. Vi se jo desværre, hvor lidet Bøielighed der hidtil har været tilstede, og vi vare altsaa berettigede til at tro, at en saa stor Bøielighed saa meget desto mindre vilde kunne ventes. Naar man ser hen til den Fasthed, som den ærede Regjering viser over for Folkethinget i alle slige Sager, saa vilde det efter min Mening have været — jeg havde nær sagt — en Fornærmelse overfor det nuværende Ministerium, dersom man havde troet, at det vilde finde sig i, at man vendte op og ned paa hele Lovforslaget og bragte Noget ind, som var ganske modsat det, som Regjeringen havde bragt ind. Jeg maa derfor sige, at det, som den høitærede Minister nu selv har gjentaget, overbeviser mig om, at det, som vi ville, kan Ministeriet ikke ville. Det, som er fremkommet efter vort Ændringsforslag, er som sagt Noget saa modsat det, som vilde være fremkommet efter Regjeringens Forslag, at det var umuligt at dømmen om, hvorledes Ministeriet vilde stille sig dertil, naar man ikke hørte det fra Ministeriet selv. Det forekommer mig ogsaa, at den ærede Ordfører har